

Înălțarea

Apoi cei unsprezece discipoli au mers în Galileea, pe muntele hotărât lor de Isus. Cum l-au văzut, i s-au închinat, dar unii se îndoiau

28.05.2020

Apoi cei unsprezece discipoli au mers în Galileea, pe muntele hotărât lor de Isus. Cum l-au văzut, i s-au închinat, dar unii se îndoiau. Apropoiindu-se, Isus le-a vorbit: "Mi-a fost dată toată puterea în cer și pe pământ. Așadar, mergeți, faceți ucenici din toate națiunile, botezându-i în numele

Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-i să țină toate câte v-am poruncit. Și iată, eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul lumii".
(Mt 28, 16-20)

„Să meditam acum la zilele care au urmat Înălțării, în așteptarea Rusaliilor. Ca urmare a triumfului Învierii lui Cristos, apostolii sunt plini de credință; ei așteaptă cu nerăbdare venirea Duhului Sfânt. Vor să fie uniți, și așa îi găsim alături de Maria, Mama lui Isus (Faptele apostolilor 1, 14), rugându-se ca o familie unită”

Este Isus care trece, 142

„Mi s-a părut dintotdeauna logic ca preasfânta umanitate a lui Isus Cristos să urce în mărirea Tatălui, și acest lucru m-a umplut întotdeauna de bucurie. Dar mă gândesc că și tristețea proprie zilei Înălțării este un semn al iubirii pe care o resimțim pentru Domnul nostru Isus Cristos. El

este Dumnezeu făcut om, om perfect, cu trup asemenea nouă, cu sânge ca cel care ne curge nouă prin vene. Și totuși El ne-a părăsit pentru a se înălța la cer. Cum am putea să nu ne lipsească?”

Este Isus care trece, 117

„Cristos s-a înălțat la Cer, dar a permis tuturor realităților umane oneste posibilitatea concretă de a fi răscumpărate (...). Nu voi obosi de aceea, să repet că lumea poate fi sfințită și că pe noi creștinii ne privește, în mod particular, această datorie: să purificăm lumea de ocaziile de păcat cu care oamenii au murdărit-o, și de a o oferi Domnului ca o ostie spirituală, prezentată și cinstită de harul lui Dumnezeu și de îndatorirea noastră. De altfel, nu există realități nobile care să fie astfel în sens exclusiv profan, din moment ce Cuvântul a binevoit să asume în mod integral natura umană

și să consacre pământul cu prezența sa și cu munca mâinilor sale. Marea misiune pe care o primim la botez este corăscumpărarea. Caritatea lui Cristos ne îndeamnă să luăm asupra noastră o parte a datoriei divine de a răscumpăra sufletele.

(...) Ne așteaptă o mare datorie. Nu este o atitudine pasivă, pentru că Domnul a declarat expres: *Faceți negoț, până când mă întorc*. În timp ce așteptăm întoarcerea Domnului care va veni să ia în deplină posesie Împărăția sa, nu putem să stăm cu brațele încrucișate. Expansiunea Împărăției lui Dumnezeu nu este datoria oficială a acelor membri ai Bisericii care îl reprezintă pe Cristos, pentru că au primit de la El puterile sacre. *Vos autem estis corpus Christi* (1 Cor 12, 27), și voi sunteți trupul lui Cristos, ne avertizează Apostolul, și ați primit mandatul precis de a „face negoț” până la sfârșit.

Rămâne atât de mult de făcut. Oare în douăzeci de secole nu s-a făcut nimic? În cele douăzeci de secole s-a lucrat mult. Nu mi se pare nici obiectivă nici onestă mania unora de a denigra munca celor care i-au precedat. În douăzeci de secole s-a muncit mult, și adesea s-a muncit foarte bine. Nu au lipsit erorile și cedările; dar și acum sunt situații de regres, temeri, nesiguranțe, deși nu lipsește în același timp curajul și generozitatea. Dar familia umană se reînnoiește în continuare; la fiecare generație este necesară consolidarea datoriei de a ajuta pe om să descopere măreția chemării sale de fiu al lui Dumnezeu, este necesară comunicarea poruncii iubirii lui Dumnezeu creatorul și a aproapelui”

Este Isus care trece, 120-121

„Eu nu vorbesc niciodată de politică. Când mă gândesc la datoria creștinilor pe pământ nu o văd ca

izvorând dintr-o mișcare politică-religioasă: consider această pretenție o nebunie, chiar și atunci când se îmbracă cu propunerea bună de a revărsa spiritul lui Cristos în toate activitățile umane. E vorba mai degrabă de a ajuta pe fiecare, oricare ar fi, să pună inima sa în Dumnezeu. Să căutăm deci să vorbim la toți creștinii în parte, pentru ca acolo unde se află – în împrejurări care nu depind numai de poziția sa în Biserică sau în viața civilă, ci și în situațiile schimbătoare istorice – să știe să dea mărturie, cu exemplul și cu cuvântul, despre credința pe care o profesează.

Ca om, creștinul are dreptul deplin de cetățenie în lume. Dacă acceptă apoi ca Isus Cristos să trăiască și să domnească în inima sa, eficacitatea salvifică a Domnului se va arăta în toate operele sale: puțin importă ca ele să fie relevante sau modeste, pentru că în ochii lui Dumnezeu un

vârf uman poate fi o înjosire, și ceea ce numim umil sau modest poate fi un vârf creștin de sfințenie și de slujire”

Este Isus care trece, 183

„Sărbătoarea Înălțării Domnului ne sugerează și o altă realitate: acest Cristos, care ne îndeamnă să ne asumăm misiune noastră în lume, ne așteaptă la cer. Cu alte cuvinte, această viață pământească, pe care noi o iubim, nu este definitivă; *căci noi n-avem aici cetate stătătoare, ci căutăm pe aceea ce va să fie* (Evrei 13,14), cetatea imuabilă, unde vom putea trăi pentru totdeauna”

Este Isus care trece, 126